

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **T. Ł.**

skazanego z art.190 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 września 2023 r.

wniosku skazanego

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 22/22,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 1 grudnia 2021 r., sygn. akt III K 102/21,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

T. Ł. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 1 grudnia 2021 r, sygn. akt III K 102/21, na karę łączną 3 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 k.k. Wyrokiem tym umorzono postępowanie w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu w punktach IV i V aktu oskarżenia. Na podstawie art. 41a § 1 k.k. i art. 43 §1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonych M. i E. Ł. na odległość mniejszą niż 10 metrów przez okres 3 lat.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, wyrokiem z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 22/22, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. przyjął, iż czyny zarzucone oskarżonemu w punktach II i III części wstępnej wyroku, a przypisane mu w punkcie 2., stanowią jeden czyn zabroniony z art. 190 § 1 k.k., popełniony w okresie od połowy października 2020 roku do dnia 12 grudnia 2020 roku, za co, na podstawie powołanego przepisu, wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;
 2. uzupełnił opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 6. w ten sposób, że po słowach: „ciężki uszczerbek na zdrowiu”, a przed słowami „w ten sposób, że” dodał słowa: „w postaci choroby realnie zagrażającej życiu” uznając, iż tak opisanym zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.;
 3. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności w punkcie 7.;
 4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I podpunkt a. niniejszego wyroku oraz w punktach 1., 4., 5. i 6. zaskarżonego wyroku, wymierzając oskarżonemu nową karę łączną w wysokości 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
 5. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres dotychczasowego pozbawienia wolności w sprawie;
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymując w mocy.

W dniu 16 kwietnia 2023 r. skazany zwrócił się do Sądu Okręgowego w Poznaniu z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie. Wskazał przy tym, że jego aktualna sytuacja majątkowa uzasadnia takie roszczenie. Wniosek ten został przekazany do Sądu Najwyższego według właściwości w dniu 28 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy, po uzyskaniu z Aresztu Śledczego w P. potwierdzenia informacji o braku w posiadaniu skazanego środków finansowych, zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2023 r. zwrócił się do T. Ł. o wskazanie, jakie konkretne nowe fakty i dowody – nieznane uprzednio w toku procesu w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. akt III K 102/21 i Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, sygn. akt II AKa 22/22 – mają stanowić postawę wniosku o wznowienie postępowania, w

związku z niepodaniem ich w treści pisma z dnia 16 kwietnia 2023 r. W dniu 7 sierpnia 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo od skazanego, w którym wymienił on listę dowodów do przeprowadzenia w postępowaniu wznowieniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek złożony przez skazanego nie wskazuje na ziszczenie się w jego sprawie przesłanek wznowienia postępowania.

Skazany domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy szeregu dowodów, które, jak twierdzi, były znane orzekającym Sądom, ale nie zostały przez nie przeprowadzone, nie podając przy tym, na jakie okoliczności są powoływane, a przede wszystkim, jak ich przeprowadzenie miałoby dowieść, że skazany nie popełnił przypisanych mu czynów lub czyny te nie stanowiły przestępstw, skazanego za przestępstwa zagrożone surowszą karą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary, tudzież błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Tymczasem przecież nie każdy ujawniony nowy fakt lub dowód, nawet jeżeli stwarza przypuszczenie o ewentualnej niewinności skazanego lub uzupełnia ustalenia faktyczne w sprawie, skutkuje wydaniem orzeczenia w oparciu o art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Do wznowienia postępowania może doprowadzić wyłącznie taki dowód lub fakt, który dostarcza graniczącej z pewnością podstawy do twierdzenia o błędności wyroku lub co najmniej uzasadnionego prawdopodobieństwa uniewinnienia osoby skazanej po wznowieniu postępowania lub też skazania jej za przestępstwo o łagodniejszej sankcji karnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2023 r., IV KO 116/22). Wnioskowanie o przeprowadzenie znanych wcześniej sądom dowodów, jak również wyżej wskazane braki w argumentacji pisma skazanego nie pozwalają przyjąć, iż wystarczająco uzasadnił on wystąpienie w sprawie przesłanek z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a i b, stanowiących podstawę wznowienia postępowania. Powyższe uwagi odnoszą się wyłącznie do nowych faktów i dowodów – a więc takich, które pojawiły się już po zakończeniu postępowania w sprawie i nie były znane wcześniej ani stronom, ani sądom ją rozpoznającym.

Należy mieć na uwadze, że wznowienie postępowania karnego to nadzwyczajny środek zaskarżenia, a zatem obowiązują ściśle określone, wymienione w art. 540 k.p.k. oraz 540a i b k.p.k. przesłanki jego zastosowania.

Jeśli więc w danej sprawie nie zachodzi żadna z precyzyjnie wskazanych przepisami okoliczności, nie ma podstaw do skorzystania z tej instytucji, nawet jeśli skazany ma subiektywne poczucie, że został potraktowany przez sąd niesprawiedliwie.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega w sposób formalny wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od profesjonalnego pełnomocnika. W takiej sytuacji brak również podstaw do przydzielenia skazanemu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Z uwagi na niebudzącą wątpliwości nietrafność argumentacji podniesionej przez T. Ł., należało odmówić przyjęcia sporządzonego przez niego wniosku o wznowienie postępowania w tej sprawie, odmówić przyznania mu obrońcy a także nie uwzględnić zawartego w piśmie skazanego z dnia 31 sierpnia 2023 r. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[SOP]

[ms]